

De OR koos eieren voor zijn geld

Het was november, dus vroeg donker. De ondernemingsraad van een groothandel stond voor een grote opgave. De directeur/eigenaar had er een potje van gemaakt, het geld was op en de bank wilde niet meer voorschieten. Nieuw kapitaal was hard nodig om de boel overeind te houden. Dat kapitaal kwam in de vorm van een paar bedrijvenopkopers. Die zagen nog mogelijkheden nu de economie weer aantrok. En oh ja, een kleinigheidje nog, dat bij de overname een rol kon spelen. Het geld voor de pensioenpremies, zowel het werkgeversdeel als het bij de werknemers ingehouden deel, was gebruikt om rekeningen te betalen. En dus niet aan de pensioenverzekeraar afgedragen. Al jaren, dus daar lag nog een forse claim. En de kopers hadden niet veel zin dat bedrag ook nog eens op te hoesten. Ruim een half miljoen extra was wel erg veel.

Had niemand dat zien aankomen? De directeur wel. De steeds oplopende pensioenschuld stond elk jaar keurig als schuld op de balans. De ondernemingsraad niet. Die kreeg alleen jaarlijks informatie over het bedrijfsresultaat. Of je winst of verlies draait, dat was toch het enige dat telde? Naar de jaarrekening had de OR nooit gevraagd. En hadden we maar kun je niet eten.

De overname zelf leverde niet al te veel problemen op. De kopers konden de balans herfinancieren. En ze hadden plannen. Plannen die hout sneden. De markt zat weer in de lift. De verkopen namen toe. Als het bedrijf het komende halfjaar zijn liquiditeitsprobleem kon oplossen was herstel vrijwel zeker. En de kopers konden dat liquiditeitsprobleem oplossen. Althans, als de pensioenverzekeraar niet betaald hoefde te worden. En op dat punt ging het hard tegen hard.

De verkopende directeur/eigenaar was zeer schuldbewust. Ze had nog gekeken of ze zelf de schuld kon inlossen. Maar helaas. Om het bedrijf te redden had ze alles al aan de bank gegeven. Het huis. De auto. Haar inkomen, kortom, wat niet. Ze leefde met haar gezin van een zakgeld van de bank.

De kopers waren duidelijk. Zij wilden risico nemen. Daar bestonden ze van. Maar verantwoord risico. Uiteindelijk moesten ze ook een bescheiden winst kunnen maken. En de verhuurder van het pand (een familielid van de eigenaar) had de huurschuld, ongeveer evenveel als de pensioenschuld, kwijtgescholden. Waarom kon het personeel in het belang van de werkgelegenheid dan niet net zo'n gebaar maken? Wat scheelt drie jaar pensioenopbouw nou helemaal? Een paar tientjes per maand, later? En dat in ruil voor behoud van je werk! En uiteindelijk, het op het salaris ingehouden deel, ongeveer een derde van het bedrag, dat wilden ze dan wel afstorten.

De voorzitter haalde uit. Hij vond het diefstal. En toen gebeurde het. De directeur barste uit in een hartverscheurend huilen. Zij wist inmiddels wat die paar tientjes in de maand betekenden. Het verschil straks tussen een dagje met de kleinkinderen in het park eendjes voeren of een dagje Efteling.

Na veel touwtrekken en verwijten maken kwam het laatste bod. Het werknemersdeel zou worden afgestort. De restschuld kon op de balans worden opgenomen als vordering van het personeel. En als na twee jaar weer redelijke winst gemaakt werd kon jaarlijks op grond van een formule een deel van die winst gebruikt worden om alsnog pensioenrechten in te kopen, net zo lang tot de hele restschuld was ingelost. De OR koos eieren voor zijn geld.

Frank Schreiner OR Advies
Medezeggenschap en Governance

Over eieren gesproken. Daar kun je in de keuken leuke dingen mee doen. Beetje olie in de pan. Uitje en wat knoflook fruiten en dan acht hard gekookte en gepelde eieren zachtjes meebakken. Een gesneden paprika erbij, een lombok (rood pepertje), of wat sambal, en twee gesneden tomaten. Flink kerrie erover strooien, peper en zout erbij en een scheut water. Even laten pruttelen en dan om het af te maken nog santen (kokos) toevoegen.

Ingrediënten

8 hard gekookte eieren
Eén grote ui
Een teentje koflook
Eén paprika
Eén lombok (of sambal)
Twee tomaten
Kerrie
Peper
Zout
Water
Santen